

Đài Tưởng Niệm Ân Điển

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Giô-suê 3; Dân số Ký 14:44; Lu-ca 18:18-27; Giô-suê 4; Giăng 14:26; Hê-bơ-rơ 4:8-11.*

CÂU GỐC: “Vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người đã làm cho sông Giô-đanh bày khô trước mặt các người, cho đến chũng nào các người đã qua khỏi, —y như Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người đã làm tại Biển đỏ, khiến cho nó bày khô trước mặt chúng ta, cho đến chũng nào chúng ta đã qua khỏi, hầu cho các dân tộc thế gian biết rằng tay của Đức Giê-hô-va là rất mạnh, và cho các người kính sợ Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người luôn luôn” (*Giô-suê 4:23, 24*).

Cảnh sát ra dấu cho John phải dừng xe lại và yêu cầu anh xuất trình giấy phép lái xe. Ngay lúc đó John chợt nhớ rằng anh đã để quên ví, cùng với giấy phép lái xe trong văn phòng. John giải thích nguyên nhân, và viên cảnh sát hỏi về việc làm của anh. John trả lời rằng anh là một giáo sư. Khi viên cảnh sát đưa cho John một tấm vé phạt, bảo anh đừng nghĩ đó là tiền phạt.

“Đó là học phí”, viên cảnh sát nói. “Một người luôn trả học phí khi muốn học một môn gì. Đây là học phí để học cách không quên giấy phép lái xe. Chúc giáo sư một ngày tốt lành!”

Chúng ta hay dễ quên những gì mình không thường thấy trước mắt. Chúng ta quên trả lời điện thoại, trả lời email, tưới cây, gửi lời chúc mừng sinh nhật, v.v... Danh sách có thể rất dài. Tuy nhiên, việc quên mất nhu cầu tâm linh của mình có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng hơn là một món tiền phạt, vì đó chính là chúng ta đang đối phó với tương lai vĩnh cửu của mình.

Hãy cùng nghiên cứu về cuộc vượt sông Giô-đanh của dân Y-sơ-ra-ên và xem chúng ta có thể học được gì từ kinh nghiệm của họ.

**Nghiên cứu bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 18 tháng 10.*

Vượt Sông Giô-Đanh

Đọc Giô-suê 3:1–5 và Dân số Ký 14:41–44. Tại sao Đức Chúa Trời đòi hỏi dân Y-sơ-ra-ên chuẩn bị đặc biệt cho những gì sắp xảy ra?

Đây là lần đầu tiên hòm giao ước được nhắc đến trong sách Giô-suê. Trước đó trong Cựu Ước, hòm giao ước đã xuất hiện trong bối cảnh của đền tạm (*Xuất Ê-díp-tô Ký 40:21*); trong cuộc hành trình của dân Y-sơ-ra-ên từ núi Si-nai (*Dân số Ký 10:33–36*); và trong nỗ lực không thành khi họ bắt đầu cuộc chinh phục Ca-na-an (*Dân số Ký 14:44*). Hòm giao ước là thứ thiêng liêng nhất trong đền thánh của dân Y-sơ-ra-ên và chứa ba đồ vật, mỗi vật thể hiện mối quan hệ đặc biệt của dân Y-sơ-ra-ên với Đức Chúa Trời: (1) hai bảng đá ghi Mười Điều Răn; (2) cây gậy của A-rôn, thầy tế lễ thượng phẩm; và (3) một lọ chứa ma-na (*Xuất 16:33; Hê-bơ-rơ 9:4*).

Hòm giao ước và sự chuẩn bị để vượt sông Giô-đanh, nhắc nhở dân Y-sơ-ra-ên rằng họ không tiến vào Ca-na-an tự theo ý và thời điểm riêng của họ. Cuộc chinh phục sẽ chỉ thành công nếu họ tuân theo cách thức và thời điểm của Đức Chúa Trời—Đấng được mô tả là ngự trên các chê-ru-bin đang bao phủ hòm giao ước (*Xuất Ê-díp-tô Ký 25:22, Dân số Ký 7:89*). Những chuyển động của Ngài được xác định với những chuyển động của hòm giao ước—tiến vào Ca-na-an trước mặt dân Y-sơ-ra-ên với tư cách là Đấng dẫn đầu cuộc chinh phục.

“Làm cho mình ra thánh (thánh hóa)” (*Giô-suê 3:5*) ám chỉ một tiến trình thanh tẩy tương tự như những gì các thầy tế lễ đã làm trước khi bắt đầu phục vụ trong đền thờ (*Xuất 28:41; Xuất 29:1*) và những gì dân Y-sơ-ra-ên đã thực hiện trước khi Đức Chúa Trời mặc khải tại Si-nai (*Xuất 19:10, 14*). Sự thánh hiến này bao gồm việc từ bỏ tội lỗi và loại bỏ mọi ô uế trong các nghi lễ. Lệnh này được thấy trong Dân số Ký 11:18, sửa soạn cho một phép lạ của Chúa sắp xảy ra. Sự chuẩn bị “nên thánh” như vậy cũng được đòi hỏi trước khi ra trận (*Phục truyền 23:14*). Trước khi Đức Chúa Trời có thể chiến đấu cho dân Y-sơ-ra-ên trong trận chiến, họ phải thể hiện lòng trung thành với Ngài và tin cậy Ngài là Đấng Chỉ huy của họ.

Phép lạ băng qua sông Giô-đanh sẽ chứng minh cho dân Y-sơ-ra-ên rằng lời Đức Chúa Trời hứa về việc đuổi những dân này ra khỏi vùng đất là đáng tin cậy. Đấng có thể đảm bảo một lối đi khô ráo qua sông Giô-đanh cũng có thể ban cho họ miền đất ấy.

Không phải lúc nào Đức Chúa Trời cũng phân rẽ dòng sông Giô-đanh. Sự can thiệp của Ngài không phải lúc nào cũng rõ ràng như vậy. Chúng ta có thể phát triển sự chuẩn bị thuộc linh như thế nào để trải nghiệm và nhận thức được sự can thiệp của Ngài vì có chúng ta?

Chúa Hằng Sống của Những Kỳ Công

Đọc Giô-suê 3:6–17. Sự vượt sông Giô-đanh diệu kỳ cho chúng ta biết gì về bản chất của Đức Chúa Trời, Đấng chúng ta phục sự?

Sự kiện vượt sông Giô-đanh được mô tả trong Giô-suê 3:5 bằng tiếng Hê-bơ-rơ niphlaot, nghĩa là “lạ lùng, kỳ diệu,” những chữ nói về những hành động siêu nhiên, mạnh mẽ của Đức Chúa Trời và chứng minh sự độc đáo của Ngài (*Thi thiên 72:18, Thi thiên 86:10*). Sau này, khi dân Y-sơ-ra-ên suy ngẫm về những điều đã xảy ra, họ ngợi khen Đức Chúa Trời (*Thi thiên 9:1*) và công bố Ngài giữa các dân tộc (*Thi thiên 96:3*). Các tai vạ ở Ai Cập (*Xuất Ê-díp-tô Ký 3:20, Mi-chê 7:15*), sự vượt Biển Đỏ, cũng như sự dẫn dắt của Đức Chúa Trời trong đồng vắng (*Thi thiên 78:12–16*) đã được kể lại như những kỳ công.

Các tác giả của Kinh Thánh biết và làm chứng về sự thật rằng, Đức Chúa Trời, Đấng tạo nên thế gian, không bao giờ bị giới hạn hay ràng buộc bởi sự sáng tạo của Ngài. Không có gì là quá khó cho Ngài không thể thực hiện (*Giê-rê-mi 32:17*). Danh và bản chất của Ngài thật kỳ diệu (*Các Quan Xét 13:18*), và Ngài vượt quá sự hiểu biết của chúng ta.

Trái ngược với các vị thần của các quốc gia khác, những thần chẳng cứu được ai (*Thi thiên 96:5, Ê-sai 44:8*), Đức Chúa Trời của Kinh Thánh là một “Đức Chúa Trời hằng sống”, luôn hành động và hiện hữu, những ai theo Ngài có thể tin cậy sự can thiệp của Ngài vì lợi ích của họ.

Tiên tri Xa-cha-ri đã dùng cùng một thuật ngữ “sự lạ lùng” khi ông hình dung về tương lai của Y-sơ-ra-ên sau cuộc lưu đày ở Ba-by-lôn. Ông thấy Giê-ru-sa-lem sẽ được xây dựng lại hoàn toàn, với những người già ngồi bên các đường phố, và các bé trai bé gái chơi đùa ở đó. Đối với những cư dân có vẻ như hoài nghi về một thành phố còn mang dấu hiệu tàn phá, Xa-cha-ri tuyên bố: “Đức Giê-hô-va vạn quân phán như vậy: Trong những ngày đó, dầu những sự ấy coi như lạ lùng cho mắt của dân sót này, song há lạ lùng cho mắt ta sao? Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy. Đức Giê-hô-va vạn quân phán như vậy: Này, ta sẽ giải cứu dân ta từ phương đông phương tây, và đem chúng đến, chúng nó sẽ ở giữa Giê-ru-sa-lem” (*Xa-cha-ri 8:6–8*).

Đọc Lu-ca 18:18–27. Câu trả lời của Đức Chúa Giê-su cho các môn đồ, khuyến khích bạn thế nào về việc tin cậy Đức Chúa Trời với những điều xem ra không thể được?

Ghi Nhớ

Đọc Giô-suê 4. Tại sao Đức Chúa Trời bảo dân Y-sơ-ra-ên xây một đài tưởng niệm?

Những hòn đá này được dùng với mục đích biến chúng trở thành một “dấu hiệu” (‘ot). Trong tiếng Do Thái, chữ ‘ot thường được liên kết với từ “kỳ diệu” và được dùng để nói về những hành động kỳ diệu của Đức Chúa Trời (xem bài học ngày hôm qua), chẳng hạn như các tai họa giáng xuống Ai Cập (*Xuất Ê-díp-tô Ký 7:3, Phục truyền 4:34*). Nó cũng có thể là “biểu tượng” hoặc “dấu hiệu” cho một thực tế sâu sắc hoặc siêu việt hơn. Ví dụ, cầu vồng là “biểu tượng” của giao ước (*Sáng thế Ký 9:12, 13*); máu trên các cột cửa và rầm cửa nhà dân Y-sơ-ra-ên cũng được gọi là “dấu hiệu” (*Xuất 12:13*); và quan trọng nhất là Ngày Sa-bát là “dấu hiệu” của sự Sáng tạo và sự hiện diện thánh khiết của Đức Chúa Trời (*Xuất 31:13, 17; Ê-xê-chi-ên 20:12*).

Trong bài học này, “dấu hiệu” có nhiệm vụ như một đài tưởng niệm, nhắc nhở mỗi thế hệ sau này về phép lạ băng qua sông. Trong Cựu Ước, việc dựng lên các bia đá tưởng niệm (*Sáng thế Ký 28:18–22*) và các nghi lễ (*Xuất Ê-díp-tô Ký 12:26, 27; Phục truyền 6:20–25*) là điều rất phổ thông. Thay vì lặp lại các phép lạ hết lần này đến lần khác, Đức Chúa Trời lập nên các đài tưởng niệm để gợi nhớ lại những hành động vĩ đại của Ngài và thúc đẩy những câu trả lời có ý nghĩa. Do đó, dấu hiệu phải hiện diện “mãi mãi”, ngụ ý sự cần thiết của việc lưu giữ mãi mãi phép lạ này của Chúa trong ký ức chung của dân Ngài.

Câu hỏi mà thế hệ tương lai có thể đặt ra là rất quan trọng, vì nó được thể hiện một cách cá nhân hơn: “Những hòn đá này có ý nghĩa gì với tôi?” Mỗi thế hệ phải cần suy gẫm ý nghĩa của những hòn đá cho chính họ. Niềm tin vào một Chúa làm phép lạ chỉ có thể tồn tại và sống động nếu mỗi thế hệ tự tái khám phá ra ý nghĩa của những hành động vĩ đại của Đức Giê-hô-va cho chính họ. Một đức tin như vậy sẽ tạo ra sự khác biệt quan trọng giữa việc sống trung thành với các truyền thống dựa trên Kinh Thánh, và chủ nghĩa truyền thống, một tôn giáo chết của thế hệ đang sống nhưng đã bị tước đi giá trị và lòng nhiệt thành ban đầu của nó. Cuối cùng, chúng ta cần biến đức tin dựa trên Kinh Thánh thành của riêng mình. Không ai, đặc biệt là tổ tiên của chúng ta, có thể tin thay cho chúng ta.

Bạn có những đài tưởng niệm cá nhân nào trong hành trình của bạn với Chúa, giúp bạn nhớ lại những gì Ngài đã làm cho bạn?

Sự Hay Quên

Đọc Giô-suê 4:20–24 dưới ánh sáng của những câu Kinh Thánh sau: Các Quan Xét 3:7; Các Quan Xét 8:34; Thi thiên 78:11; Phục truyền Luật lệ Ký 8:2, 18; Thi thiên 45:17. Tại sao việc ghi nhớ những kỳ công vĩ đại của Đức Chúa Trời lại là quan trọng?

Lưu ý sự thay đổi về ngôi xưng trong Giô-suê 4:23. Nước sông Giô-đanh được nhắc đến đã cạn khô trước “các người,” tức là trước tất cả những người Y-sơ-ra-ên vừa băng qua sông Giô-đanh. Ngược lại, Biển Đỏ được cho là đã cạn khô trước “chúng ta,” những người từ thế hệ đầu tiên đã trải qua cuộc Xuất hành và vẫn còn sống sót. Hai hiện tượng quan trọng như nhau được hai thế hệ khác nhau trải nghiệm. Điều này giúp thế hệ thứ hai, qua lời chứng của cha mẹ họ, khám phá lại cho chính mình ý nghĩa của cuộc băng qua sông Giô-đanh.

Nói chung, chúng ta xem sự hay quên là một tính chất bình thường của tất cả con người. Tuy nhiên, sự hay quên theo nghĩa thuộc linh có thể dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Ngay trong hiện tại, nếu chúng ta muốn duy trì danh tính của mình như một dân tộc được gọi với sứ mệnh đặc biệt, chúng ta phải tạo ra những dịp khơi lại ký ức thuộc linh của cá nhân và tập thể để có thể tập trung vào câu hỏi chúng ta đến từ đâu, chúng ta là ai và chúng ta ở đây để làm gì.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 11:24, 25 và Giăng 14:26. Tại sao chúng ta phải luôn ghi nhớ những gì Đấng Christ đã làm cho chúng ta? Nếu không có sự kiện ấy thì còn điều gì thực sự quan trọng nữa?

Ellen G. White hiểu rõ rằng nếu chúng ta không liên tục hướng dẫn chính mình trong ánh sáng của những hành động và sự khải thị trong quá khứ của Đức Chúa Trời, chắc chắn chúng ta sẽ mất đi động lực để thi hành sứ mạng của mình trong tương lai: “Chúng ta không có gì phải sợ cho tương lai, ngoại trừ việc chúng ta quên lãng đường lối Chúa đã dẫn dắt chúng ta, và sự dạy dỗ của Ngài trong lịch sử quá khứ của chúng ta.”—Ellen G. White, *Life Sketches*, tr. 196.

Mặc dù việc nhớ đến lúc xưa và những gì Đức Chúa Trời đã thực hiện trong cuộc đời chúng ta là điều quan trọng, nhưng tại sao chúng ta phải có sự trải nghiệm mỗi ngày với Ngài, với tình yêu và sự hiện diện của Ngài trong hiện tại?

Bên Kia Sông Giô-Đanh

“Ngài đổi biển ra đất khô;

Người ta đi bộ ngang qua sông;

Tại nơi ấy chúng tôi vui mừng trong Ngài” (*Thi thiên 66:6*).

Cả hai lần vượt qua Biển Đỏ và sông Giô-đanh đều là dấu hiệu của một kỷ nguyên mới trong lịch sử Kinh Thánh và cả hai đều mang ý nghĩa quan trọng (*xem Thi thiên 66:6; Thi thiên 114:1-7 và 2 Các Vua 2:6-15*). Trong Cựu Ước đã có những đoạn Kinh Thánh liên kết sự kiện hai lần vượt qua biển và công nhận ý nghĩa của chúng vượt xa bối cảnh ban đầu. Trong Thi thiên 66:6, tác giả đã ca ngợi hành động cứu chuộc của Đức Chúa Trời trong cuộc đời ông (*Thi thiên 66:16-19*) bằng cách nhắc đến những ví dụ lịch sử về việc vượt Biển Đỏ và sông Giô-đanh.

Thi thiên 114 cũng liên kết hai sự kiện lại với nhau, không phải vì tác giả không thấy sự khác biệt về thứ tự thời gian của chúng, mà là vì ý nghĩa thần học cả hai lần vượt biển/sông này chia sẻ. Cả hai sự kiện đều được coi là đã đóng góp vào sự thay đổi địa vị của Y-sơ-ra-ên, từ nô lệ sang tự do, rồi từ tình trạng du mục vô lãnh thổ sang quốc gia. Trong những Thi thiên này, ví dụ về hai lần vượt biển/sông minh họa sự thay đổi hoàn cảnh của tác giả từ áp bức, nghèo đói, bất lực và nhục nhã sang an toàn, hạnh phúc, cứu rỗi và phẩm giá.

Cũng tại sông Giô-đanh, sự thay đổi của tiên tri Ê-li diễn ra trong bối cảnh của một phép lạ tương tự như phép lạ trong sách Giô-suê. Việc vượt sông đã mang lại sự thay đổi hoàn cảnh quan trọng nhất trong đời Ê-li: ông được đưa lên thiên đàng. Về phần Ê-li-sê, sự thay đổi này cũng quan trọng: từ phụ tá cho tiên tri Ê-li (*1 Các Vua 19:21*) trở thành nhà tiên tri của dân tộc (*2 Các Vua 2:22*).

Đọc Ma-thi-ơ 3:16, 17 và Mác 1:9. Các tác giả Tân Ước ngụ ý thế nào về ý nghĩa tượng trưng thuộc linh của Sông Giô-đanh?

Chức vụ trên trần thế của Đức Chúa Giê-su, với tư cách là Đại diện của Y-sơ-ra-ên, đi theo mô hình lịch sử của Y-sơ-ra-ên thuở xưa. Chúa Giê-su cũng trải qua những trải nghiệm “Biển Đỏ” và “Giô-đanh.” Ngài được gọi ra khỏi Ai Cập sau một sắc lệnh tử hình (*Ma-thi-ơ 2:14-16*), dành 40 ngày trong đồng vắng (*Ma-thi-ơ 4:2*) tương tự như 40 năm của Y-sơ-ra-ên cổ xưa, và, như một sự chuyển đổi từ đời sống riêng tư sang chức vụ công cộng, Ngài được làm phép báp têm tại sông Giô-đanh (*Ma-thi-ơ 3:16, 17; Mác 1:9*).

Sau đó, Hê-bơ-rơ 3-4 công nhận ý nghĩa tượng trưng của việc vượt qua sông Giô-đanh và trình bày việc vào xứ Ca-na-an như hình bóng của “sự yên nghỉ trong ân điển” mà các Cơ Đốc nhân bước vào qua đức tin.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “Vượt sông Giô-đanh,” tr. 483, 484, trong *Patriarchs and Prophets*.

“Hãy nghiên cứu kỹ lưỡng những trải nghiệm của Y-sơ-ra-ên trong hành trình đến Ca-na-an. Nghiên cứu chương 3 và 4 của sách Giô-suê nơi ghi lại quá trình chuẩn bị và vượt sông Giô-đanh vào vùng đất hứa. Chúng ta cần giữ cho tấm lòng và tâm trí được rèn luyện, bằng cách gợi nhớ lại với những bài học mà Đức Chúa Trời đã dạy cho dân tộc thuở xưa của Ngài. Cũng vậy đối với chúng ta, sự dạy dỗ của Ngài bao giờ cũng thú vị và đáng ghi khắc.”—Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, tập 2, tr. 994.

“Y-sơ-ra-ên hiện đại có nguy cơ quên Đức Chúa Trời và bị dẫn vào sự thờ hình tượng lớn hơn so với dân tộc cổ xưa của Ngài. Nhiều thần tượng được tôn thờ, ngay cả bởi những người tự nhận là giữ ngày Sa-bát. Đức Chúa Trời đặc biệt truyền lệnh cho dân sự thời xưa của Ngài phải đề phòng sự thờ thần tượng, vì nếu họ bị dẫn đi khỏi việc phục sự Đức Chúa Trời hằng sống, lời nguyện rủa của Ngài sẽ giáng xuống họ, trong khi nếu họ yêu Ngài hết lòng, hết linh hồn và hết sức, Ngài sẽ ban phước cho họ dồi dào trong giỏ và trong kho, và sẽ loại bỏ bệnh tật khỏi họ.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, tập 1, tr. 609.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy thảo luận trong lớp về biến cố vượt sông Giô-đanh diệu kỳ. Bạn định nghĩa thế nào là phép lạ? Tại sao Đức Chúa Trời dường như không thực hiện những phép lạ tương tự trong thời nay?
2. Làm sao để ngăn ngừa sự lãng quên thuộc linh, cho chính bản thân và cho cả cộng đồng hội thánh? Mặc dầu điều quan trọng là giữ mối liên hệ sống động liên tục với Đức Chúa Trời, và không chỉ dựa vào những thành tựu trong quá khứ, nhưng làm sao chúng ta vẫn có thể nhìn lại những trải nghiệm đó như một lời nhắc nhở về cách Đức Chúa Trời đã làm việc trong cuộc đời của chúng ta?
3. Bạn nghĩ ngày Sa-bát có thể giúp chúng ta nhớ đến sự can thiệp của Chúa trong cuộc sống của chúng ta ra sao, và đồng thời cho chúng ta xem trước sự nghỉ ngơi đã hứa trong vương quốc của Ngài như thế nào? Bằng cách nào ngày Sa-bát không chỉ nhắc nhở những gì chúng ta phải nhớ mà còn chỉ ra những gì chúng ta có thể hy vọng trong tương lai ?